

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **STUDIO PRESS s. r. o.,** se sídlem V Kapslovně 2770, Praha 3, zastoupený JUDr. Ing. Danielem Srncem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Poříčí 1071/17, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad v Čáslavi,** se sídlem Žižkovo náměstí 249, Čáslav, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2011, č. j. 44 Af 6/2010 - 34,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2011, č. j. 44 Af 6/2010 - 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 23. 2. 2011, č. j. 44 Af 6/2010 - 34, odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti nečinnosti Finančního úřadu v Čáslavi (dále jen „finanční úřad“), kterou se stěžovatel domáhal vydání rozsudku, kterým bude uložena finančnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí, jímž by odstranil dvojí navýšení daňového základu o rezervy vytvořené stěžovatelem ve zdaňovacím období roku 2004, 2005 a od 1. 1. do 31. 3. 2006. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že podle obsahu žaloby podal stěžovatel také žalobu na ochranu proti nečinnosti u Městského soudu v Praze proti Finančnímu úřadu pro Prahu 3, protože v důsledku změny jeho sídla došlo ke změně místní příslušnosti správce daně od 21. 7. 2009 a jedině tento úřad, i když sám není nečinný, může nečinnost odstranit a vydat požadované rozhodnutí. S ohledem na tuto skutečnost krajský soud ověřil, že uvedená žaloba byla u Městského soudu podána dne 21. 12. 2009, řízení o ní nebylo skončeno a co do žalobního důvodu i nároku je totožná s projednávanou žalobou. Ve věci vedené u Městského soudu v Praze je žalovaným Finanční úřad pro Prahu 3, což je od 21. 7. 2009 stěžovatelův místně příslušný správce daně

místo dosavadního Finančního úřadu v Čáslavi. Podle ust. § 4 odst. 12 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), který byl účinný v rozhodné době, přechází při změně místní příslušnosti veškeré pravomoci správce daně v oblasti daní za dobu, za kterou dosud nezaniklo právo daň vyměřit nebo dodatečně stanovit, na nově místně příslušného správce daně. Dosavadní a nově místně příslušný správce daně jsou proto v souvislosti s přechodem pravomocí a agendy pro účely soudního řízení správního právními nástupci. Je tedy naplněn i znak totožnosti účastníků. Z tohoto důvodu krajský soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu odmítl, protože v téže věci již řízení probíhá.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. pro nezákonné odmítnutí žaloby. Stěžovatel poukázal na to, že v žalobě označil jako žalovaného Finanční úřad v Čáslavi a pokud krajský soud dospěl k závěru, že jde o označení nesprávné, měl postupovat podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat stěžovatele k odstranění vad podání. Poté měl krajský soud povinnost věc postoupit podle ust. § 7 s. ř. s. Městskému soudu v Praze. Krajský soud tak podle názoru stěžovatele rozhodl nesprávně o věci, ve které nebyl místně příslušným soudem, protože žalovaným měl být Finanční úřad pro Prahu 3, který má sídlo na Praze 9. Negativně zvolený postup se může projevit odepřením spravedlnosti, a to v případě, kdyby Městský soud v Praze dospěl závěru, že žalobu vedenou pod sp. zn. 8 C 377/2009 je třeba odmítnout pro překážku litispendence v podobě předmětného řízení. Dále stěžovatel namítal, že krajský soud označení žalovaného opřel o ust. § 4 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků, ale tento právní předpis pozbyl účinnosti dne 31. 12. 2010, a tudíž jej nelze aplikovat. Usnesení je rovněž založeno na aplikaci nesprávného právního předpisu, ač je stěžovatel názoru, že tato vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud však pominul stěžovatelem uváděný konflikt mezi ust. § 4 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků a § 7 odst. 2 s. ř. s. a nesdělil, proč by měla mít právní úprava v daňovém procesním předpisu přednost před pozdějším speciálním předpisem upravujícím soudní řízení správní, čímž je napadené usnesení rovněž nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se podle jeho názoru vypořádal s překážkou litispendence náležitě. Dále uvedl, že stěžovatelův požadavek vydat rozhodnutí, jehož vydání se domáhá i žalobou, přípisem ze dne 4. 1. 2007 odůvodněně odmítl a stejně tak učinil i jeho nadřízený. Navíc žaloba překračovala meze ust. § 79 odst. 1 s. ř. s., když stěžovatel požadoval nejen uložení povinnosti vydat rozhodnutí, ale i obsah tohoto rozhodnutí, což citované ustanovení nepřipouští. Vzhledem k uvedenému finanční úřad navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve je nutno odmítnout jako zcela nepřípadnou stížní námitku, že pokud krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel v žalobě nesprávně označil žalovaného, měl

postupovat podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat ho k odstranění vad podání. Žádný takový názor o nesprávném označení žalovaného totiž není možno ani při sebevětší snaze v napadeném usnesení nalézt, a proto nelze vytýkat krajskému soudu, že měl postupovat podle citovaného ustanovení.

Další stížní námitka se týká aplikace nesprávného právního předpisu a zejména pak pominutí stěžovatelem uváděného konfliktu mezi ust. § 4 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků a § 7 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel sice nedůvodně namítal nesprávnou aplikaci zákona o správě dané a poplatků a pominutí stěžovatelem uváděného konfliktu, protože ke změně místní příslušnosti správce daně došlo za účinnosti tohoto právního předpisu. V kontextu této stížní námitky ale nelze odhlédnout od toho, že předmětné řízení a řízení vedené u Městského soudu pod sp. zn. 8 C 377/2009 nemají totožné účastníky. Finanční úřad pro Prahu 3 není právním nástupcem Finančního úřadu v Čáslavi. Jedná se o rozdílné místně příslušné správce daně a nic na tom nemění skutečnost, že při změně sídla daňového subjektu, které má za následek změnu místní příslušnosti správce daně, podle ust. § 4 odst. 12 věta prvá zákona o správě daní a poplatků dosud příslušný správce daně vykoná jen neodkladné úkony a postoupí spisový materiál daňového subjektu za dobu, za kterou dosud nezaniklo právo daň vyměřit nebo dodatečně stanovit, tomu správci daně, na kterého přešla nově místní příslušnost. Za tohoto skutkového stavu tak nebyl dán důvod pro odmítnutí žaloby proto, že u soudu již probíhá o téže věci jiné řízení.

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. prosince 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu